

Осінь

Дихнула осінь
 прохолодою,
Злякала зтяжним
 дощем.

Я знов зустрінуся з
 негодою,
Яка навіє в душу щем...

Злий вітер, холодом
 ображений,
Отару в небі хмар
 жене.

Та буде день ще
 теплий, бажаний,
Але так швидко він
 мине...

Дихнула осінь
 прохолодою.
Що їй до наших
 почуттів?

І знов негода за
 негодою
Й лиш кілька
 кольорових снів...

Донечка

Моя доня — квіточка,
Що цвіте улітечку.
Моя доня — пташечка,
Що співа у затишку.
Донечка маленька —

Сонце золотеньке.
Це — мої надії,
Мої тихі мрії.
Підростає щаслива,
Доню моя мила!

І не приходь на мій поріг

Ти знов малюєш жовті
 квіти
На чистих аркушах душі.
Ти захопився й не
 помітив,
Що за вікном уже дощі.

Ні, я нікого не тримаю,
І не приходь на мій поріг:
Тебе я більше не чекаю

З чужих примарених
 доріг.
Прощанням пахнуть
 жовті квіти,
Серпанком огорта
 печаль.
Мелодія дощу затихне,
І все скінчиться. Та
 не жаль.

Алла МИХАЛЬЧУК.
с. Горбаків.